

И тъжна. Всмуквам се във мислите, над тях
и с тях като с вълни играя,
доде изстинал, морен, брени прах,
заспя за миг дълбоко във безкрая.

Стихийо моя! в ясните води намира
сърдцето радост, разума прибуля мрак.
Защо тогава като птица-риба пак
на въздух се изтръгвам, с поглед слънце дия!
И долу без топлик, и горе без отмора
еднакво съм изгнаник тук и на простора!

Юлий Словацки — Химн

Тъжно ми е, Боже! — макар че за мене
небето на запад с лъчи позлатяваш
пред мен огнецветна звезда изгасяваш,
в водите зелен.

Макар да греи цял свят във твойто подноже,
тъжно ми е, Боже!

Стоя като пуст клас, издигнат нагоре,
стоя без насита, без радост в душата,
и тъй безразличен пред чуждите хора
и тих — но тъгата
сърдце ми пред теб да открий само може —
тъжно ми е, Боже!

И както от майка дете отделено
заплаква — тъй в жалби сърдце ми се свива.
че слънцето, в сетни зари окръжено,
следя как се скрива.

Макар че ще греи утре в твойто подноже,
тъжно ми е, Боже!

И днес — в океана залутана птица,
далеч от брега — аз видях как летяха
там жерави горе — проточени бяха
на дълга редица.

Че нявга над Полша ги виждах аз тоже,
тъжно ми е, Боже!

Че мислил съм често над хорски гробове,
че покрив домашен не знаех какво е,
и странник, обречен на мъки сурови
под дъжд и във зоня,
аз костите свои не знам де ще сложа
тъжно ми е, Боже!